Diederik Peeters dolt met ongerijmde geluiden en acties

BRUSSEL ● Halverwege 'Red Herring' verlies je totaal het noorden. Diederik Peeters, maker en enige acteur van dit stuk,strooit als volleerde slapstickartiest zoveel aanwijzingen in het rond dat je niet meer weet waar het allemaal om begonnen was.

Red herring is de Engelse uitdrukking voor 'vals spoor', al leest een gemiddelde Belg er 'rode draad' in. Peeters bezweert ons echter talloze keren, bij hoog en bij laag, dat we die rode draad niet hoeven te zoeken, maar het gebeuren gewoon moeten beleven.

Peeters verschijnt van meet af aan als een *mister Nobody*, in een flets ruitjespak en das. Toch gooit hij het al snel over een andere boeg: hij imiteert een would-be vlotte, maar helaas wat stuntelige entertainer. Zijn gedoe met schragen en deurbladen is kostelijk. Peeters ontpopt zich als een leerlingtovenaar, een *bruiteur* uit de filmwereld die het geluid van stappende mensen en voorwerpen imiteert. Het (klank-) decor neemt echter, eerst haast ongemerkt, zijn rol over.

Het kunstenaarsduo Sarah & Charles ontwierp daartoe een intrigerend toneelbeeld. Het bestaat uit een leeg deurkader links van het podium. Drie rollen linoleum waaieren van daaruit over de vloer tot de rechterkant van het podium. Daar staat een schraagtafel en twee zakkerige klompen vol materialen en gereedschap waarmee Peeters zijn 'bruitage' realiseert.

Aan dat decor voegde Lieven Dousselaere een klankband toe dat steeds vaker ongerijmde geluiden bij acties produceert. Als Peeters een doek van een schraag haalt, hoor je plots de zee, als hij het doek laat vallen verstomt dat geluid weer. De klankband laat zelfs Peeters' eigen stem niet ongemoeid: hij vervolledigt zinnen of voegt er woorden aan toe die de betekenis van de zin omkeren. Op het einde spreekt de klankband de acteur gewoon tegen. Henri Doublier dikt dit levende decor nog verder aan met bizarre lichteffecten. Even lijkt het bijvoorbeeld alsof de coulissen in de fik staan.

Maar Peeters blijft proberen er iets van te maken. Pastiches van horrorfilms, absurde verhalen en bedenkingen over zijn bedoelingen met dit stuk buitelen over elkaar. Het is alsof hier zes verschillende films door elkaar lopen. Het is ontzettend hilarisch, en bovendien ontzettend overtuigend gedaan. Toch is het meer dan vrijblijvende slapstick. *Red Herring* biedt op zijn dolkomische manier een treffend beeld van de alledaagse verwarring die je ervaart in een wereld die je bestookt met prikkels zonder begin, einde of samenhang. (PT)

i ***Red Herring*** **is nog te zien op 28 en 29 september 2012 bij Buda Kortrijk.**